

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIEN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18^e JAARGANG 25 JANUARI 1946 6 BLZ. No. 9

REDACTIONEEL

Er is iets bijzonders in de redactiekamer te doen, dat is op een mijl afstand al te merken. Er is gegrom en geblaf, loopen en mompelen en een licht, maar omvangrijk ritselen dat moeilijk is thuis te brengen, maar dat iets van de muis in de papiermand heeft.

Binnenstappend verblindt mij het intense licht dat de winterzon, al spelende tusschen honderden dooreengeworpen papieren, terugkaatst. Bij het zien van mij, valt de hoofdredacteur voldaan in zijn stoel terug. Op zijn vaak wat stroeve gezicht glimt een lach; de anderen zijn als een bruid op haar grooten dag — stralend! De Zot is ook al opgewonden, danst wild in het rond en kust in de uitgelatenheid zijn spiegel, terwijl het hondje zich behaaglijk grommend rolt in den berg leege enveloppen.

„De Senaat heeft gewonnen!” roept Ben mij toe.

Werkelijk, de Senaat en zijn Eere-leden hebben het wonder gewrocht, waar de Redactie schijnbaar tevergeefs naar gestreefd heeft. Zij heeft geklopt, getimmerd, gevijld en gesneden aan het monsterachtige blik, waarin de nieuwe horde zoo veilig steriel was opgezouten. Zoo doende is de stelling stormrijp gemaakt, de stelling die nu door de met rood vlamme staart, als uit het niet opdoemende Senaats-komeet is getroffen en ontploft.

Her en der verspreid kwam de inhoud neer en bleef een wijle liggen, beduusd door den knal en het verblindende licht. Er kwam echter beweging in al die vormlooze hoopjes, het bleken levende wezentjes te zijn. Het roode licht en de gloed prikkelde hun botte zinnen, als de lap een droomenden stier in den komkommertijd. Reeds spoedig knipperden zij met hun oogen, wreven de blauwe knieën en gekneusde ribben, en waren verbaasd. Verbaasd ja; hier en daar zakte een onderkaak wezenloos naar beneden en de meer pienteren knepen zich eens in de arm. Het was dan toch werkelijk waar: Ze waren individuen geworden!

Welk een perspectieven opende deze nieuwigheid: Vrijheid! — Vrijheid van beweging. — Vrij om naar de Societeit te gaan, zonder nu eens precies uit te mikken of het vandaag wel de dag van je club was. — Vrij om te zeggen en te schrijven wat je welt naar de keel of kriebelt in de vingers, zonder direct zoo'n blikken repliek-adem in je neus te krijgen van je naast gepakten buurman. Maar eigenlijk ook wel een beetje angstig om zoo alleen maar op twee wankelende beenen te moeten staan. Maar dat is een ondergeschiktheid. Ten slotte: De cocon is gebarsten. Het ei is uitgekomen!

Het directe gevolg is geweest een Elisabethsvloed van poëzie, gedichten, stoepjes en zelfs heele novellen. En nog stroomt het door, zoodat de griffier moeite heeft een plaatsje voor den koeltemer vrij te houden.

Met het steeds weer uitschudden van de nieuwe zakken, groeit echter het probleem. In geen tien jaar tijd kan de Spiegel, iedere week drie bladen dik, al deze copie opnemen. Een dagelijksche uitgave? Misschien. Zal dit exhibitionisme van den geest echter aanhouden? Is hier werkelijk sprake van een constanten stroom, of is het een cultureele ontplofing, die het talent welke haar voortbracht ook mee heeft verteerd? Het beste is te hopen, maar laten wij het anker van de nuchterheid niet te vroeg lichten.

In ieder geval eischt het rangschikken en de correctie een kolossale hoeveelheid werk, zoodat het nog niet mogelijk is U in dit nummer reeds het uitgezochte genot aan te bieden waar Uw geest naar hunkert. Toch zit het geval de Redactie zoo hoog, dat er in ieder geval iets voor het voetlicht moet komen om U reeds een proefje te geven van het kunnen van de lichte '45. Voor de vuist weg zijn daarom enkele titels, soms vergezeld van de eerste zinnen, uit de ruischende papiermassa opgevischt:

Wat mijn oom vertelde.

Van een student en z'n meisje.

Kastfeestjes.

De boeiende gezelligheid van mijn kamer.

Mijn zure groentijd.

Buiten deze belletrie zijn er ook meer serieuze stukken, die zelfs neigen tot beginselverklaring voor een actie:

Als ik filosofer

Als ik het Corps wil veranderen.

Wij willen voor het Corps leven. (Club-inzending.)

„Wij zijn ontwaakt door het Senaatsnummer te lezen. Het heeft ons tenslotte ook het rechteroog geopend en de slaap uit het linker verdreven. Wij zijn nu besloten de oude schoonheid van het Corps te herstellen. Daartoe zullen wij beginnen met de Corpswet en de Mores goed uit het hoofd te leeren, waartoe wij enkele ouderejaars als repetitor zullen uitnoodigen.

Een duidelijk begrip omtrent het verschil tusschen leven of sterven van het Corps blijkt hier nog niet uit, maar dat wordt wel beter. Het voornaamste is de sterke wil die uit dit levende stuk spreekt.

Verscheidene lezers bleken ook op een teere, verborgen plaats te zijn geraakt. Hun producten, zijn zonder meer onder de stoepjes te rangschikken:

Mijnheer de Redactie,

„Dat laat ik mij niet zeggen. Ik heb al heel vaak stukjes ingestuurd; maar die hebben U zeker door een gebrek aan reorganisatie bij de Nederlandsche Posterijen nog niet bereikt, al geloof ik eigenlijk eerder dat ze door het lange onderweg zijn zijn zoek

geraakt, of bij de post in de verkeerde postzak terecht zijn gekomen, of door den postbode van de P.T.T. in de verkeerde bus zijn gedouwd, of bij U in de papiermand terecht zijn gekomen tusschen het drukwerk.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

„Ik span mij toch erg in voor de Spiegel. Ik ben al een heelen tijd bezig aan een teekening met onderschrift.”

L.S.

„Ik geloof er niets van dat het Corps vroeger zoo geweldig was. Tegenwoordig zoo met die gedecentraliseerde gezelligheid op de kamers is het eigenlijk veel beter voor ons intellectueelen dan al die massabeweging. De massa biedt slechts een goede plaats aan de meer eenvoudigen van geest die zich slechts thuis voelen in de slijmerige armen van die onverzadigbare poliep.”

Dit zijn maar kleine partjes van een willekeurig deel van het astronomische aantal inzendingen. Maakt U echter nu reeds een voorstelling van wat komen gaat, dan blijft U er niet in, wanneer het er is. Wij kunnen in dit opzicht geen verantwoordelijkheid op ons nemen. Het zal veel tijd kosten om alles voor elkaar te krijgen en van den H.R. de vaardigheid van een poldermeester vergen om het peil niet al te veel boven het normale te laten stijgen. Maar dat U Uw werk eens in de Spiegel terug zult vinden, dat staat vast.

„Wat, was er van U geen brief bij? Dat hebben we nog heelemaal niet gemerkt. Maar dan kunt U zich nog uiterst nuttig maken.

Het is algemeen bekend, dat het op een schrijver zeer stimulerend werkt zijn product in druk te zien. Om nu te voorkomen dat het enthousiasme van de poëten zou verminderen, is er door de redactie een idee uitgewerkt, waardoor iedere inzender reeds in de volgende aflevering iets van zijn eigen werk zal kunnen terug vinden. Voor de verwezenlijking van dit plan worden de weinige niet-inzenders uitgenoodigd zich aanstaanden Maandag 28 Januari, om vijf uur, aan de redactiekamer te melden, gewapend met een schaar. Men zal dan gewezen worden hoe de inzendingen in stukjes moeten worden geknipt en in welke volgorde deze moeten worden opgeplakt. Het is een kans om Uw reeds zoo sterk gespannen nieuwsgierigheid een klein weinige te kunnen bevredigen. Wij rekenen op U.

Tenslotte inzenders: houdt de moed er in. Let op het hoofdartikel in de Spiegel no. 11, waarin U een deel van Uw inzending zult kunnen terug vinden.

Mijnheer van der Hoeven,

Toen ik — na een adembenemende renpartij — een Almanak bemachtigd had, op m'n kamer in een stoel was neergeploft en met het lezen ervan bezig was, vond ik 'm ronduit gezegd, een teleurstelling. Ik had iets verwacht dat me zou boeien, tal van opmerkingen, die ik zou begrijpen, in de veronderstelling, dat mij nu heel wat Corps-leden en Corps-gewoonten bekend waren.

Maar ik kwam al gauw tot de ontdekking, dat het grootste deel van de namen mij niets zei. Van eereleden van disputgezelschappen wist ik hoegenaamd niets af; door welke eigenschappen of prestaties zij als zoodanig werden gekozen, kon ik slechts vermoeden. Ook van de activiteit van de meeste disputeren had ik nog niets bemerkt. De meeste verslagen waren voor mij een doode letter; zelfs kon ik bij het lezen ervan niet glimlachen of treurig zijn, als ik mij alles wat ze toen beleefd hadden trachtte voor te stellen. Ik stond er als een vreemdeling tegenover. Een beter begrip van de tegenwoordige toestanden brachten ze mij echter wel bij.

Van datgene, wat mij het meest interesseerde — het méngelwerk — had ik graag wat meer gezien, en ik veronderstel, dat er wel eens beter gemengeld is en zal worden.

Ik geloof, dat het met den Almanak net zoo is als met de meeste dingen in het Corps, en wel, dat je ze meer naar waarde leert schatten, naarmate je langer Corps-lid bent.

De Redactie dankend voor de verleende plaatsruimte.

C. F. MEESTERS.

12-1-1868 — 2-1-1946.

Johannes Baltazar Reinierse.

Een goed mensch is van ons heengegaan, een mensch, die het leven vooral voor anderen wist te bezien van den inspiereerenden kant. Men moest hem stilletjes bij zijn kachel zien zitten en hem hooren vertellen over vroeger, over de dingen die de bekoorlijkheden van het leven wisten te onderstrepen of naar voren te halen.

Zijn glaasje hield hij dan in de holte van zijn hand verborgen, het leek wel of hij het eigenlijk niet wilde weten. Hij mocht geen borreltje schenken voor de buitenwereld; ook de bolhoed van Piet was een camouflagemiddel. Maar als men een beetje verder keek, dan was dat ook een kleine zelfmisluding, want dat was Pa's dierbare kant, dat borreltje. Jeesy, Deesy, wat kon je zoo'n slokje naar binnen voelen glijden en het met een sprongetje bezegelen, als een geheimje van jezelf.

Ook als de heeren weg waren, nam hij er nog wel een, om het af te leeren. Tja, dan kon hij je den volgenden dag zoo oolijk aankijken, met zijn beide handen zijn revers omvattende als een zichzelf verschoonend en ook weer koesterend gebaar. Wij houden van onze eigen- en andermans zwakheden een beetje.

Pa had goede vrienden, menschen en dieren. Waarom kon een kwispel en een snuffel van Manoeka ontroeren en je een scheut warempelige vreugde schenken?

Thor Striek, die van beroep Amerikaan was, had ook een hond, Tree. Daarom kwam hij indertijd op de boven-vorkamer wonen en tric-traccen, tot Marietje er dol van werd. Ook Striek had zijn teere punten en er waren menschen, die ze kenden:

„Mijnheer, wat hebt U daar een mooien hond." Dan kon Striek je verheugd aankijken en hij zei: „Een rondje voor mijnheer!" Zulke edellieden ontmoet men zelden, je leeft er van op en neemt er zelf ook één.

En dan had je dien Willem de Joode, die ook na zijn leven het niet laten kon je glaasje leeg te drinken, als je een oogenblikje niet keek. Tintelen konden dan Pa's oogen, wanneer je hem begreep.

Ha, een jong spelertje, even een spelletje „je hebt gelijk". Je zat er in, voor je het wist. Hopen maar, mannen, dat er een nog opgepoetstere sufferd zou binnen komen. Lachen dat je dan deed, humor had Pa. De bekoring van die grapjes neem je mee, voor altijd.

„Geluk, geluk, brave zielen, dat jelui maar gelukkig mogen zijn in al jullie ondernemingen." Dat hebben wij vaak gezegd en nu doen wij het nog eens. Wij danken je, Pa, voor alles wat je voor ons hebt willen zijn?

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Wanneer ik U om plaatsruimte verzoek voor een antwoord op bovengeplaatste ontboezeming van den Heer Meesters, dan doe ik dat, M. de H.R., om den heer Meesters en alle andere Meestersjes te helpen. Zij behoeven dat, M. de H.R. Dat kunt U weer hierboven lezen. Het is wel al meer gezegd, M. de H.R., maar te weinig van de onzen beseffen het voldoende: de jongens hebben het zoo moeilijk!

Het zijn oorlogskinderen. Het ontbreekt hun aan fantasie om zich in te leven in datgene, waar wij vroeger als 't ware met den neus in werden gewreven. Mocht een eerste jaars bv. eens het origineele idee verwerkelyken een echt Delftsch kroegje binnen te stappen, (welke pa heeft deze zonen de Delftsche kroegjes getoond?) dan zal hij, mocht hij even rechts van de deur in den hoek een lor aantreffen, hierin geen bekend Corpslid herkennen.

Probeert een eerste jaars op de Societeit des nachts gezellig te zijn, op een zeker oogenblik zijn alle tafeltjes leeg, behalve een paar waar hij niet heen durft, en — 't incident, — de kring opgewonden luisteraars om den man die twee lustra, zeven varsity's en een tocht naar Antwerpen meemaakte, — of de groep bij de piano ontbreken om hem te doen blijven en bescheiden op den achtergrond blijvend, te leeren kennen waar zijn fantasie te kort schiet.

Bij de ondervereenigingen dito dito: oefening voorbij — weg eerste jaars. Bij de maaltijd: bord leeg — weg.

M. de H.R. wat moet er terecht komen van deze Meestersjes? Wanneer zij niet snel op het rechte pad worden gebracht, verkommeren de schapen straks op erbarmelijke wijze. Hier moet geholpen worden.

Mijnheer Meesters, (neemt U mij niet kwalijk M. de H.R. wanneer ik nu toch grof word) ik hoop dat U wel zooveel verstand in Uw holle hoofd heeft, dat U inziet, dat de Almanak niet is voor lieden die niet in staat zijn dat te weten te komen hetgeen zij graag weten. M. de H.R., ik dank U hartelijk voor de verleende plaatsruimte en verblijf met gevoelens van de verschuldigde hoogachting de U zeer toegengen.

J. VAN DER HOEVEN.

REISINDRUKKEN

De groote reis.

Mijnheer Inder Tooren is een systematisch man. Dat wist men wellicht nog niet. Misschien zijn er zelfs menschen die mijnheer Inder Tooren heelemaal nog niet kennen, maar dan wordt het werkelijk hoog tijd dat zij zoover komen, want zij kunnen nog veel van hem leeren. Ik zal zoo goed zijn dit te bewijzen aan de hand van de harde feiten, feiten welke ik-zelf heb waargenomen en hieronder beschreven.

Vele kasten, laden en doozen telde het verblijf van Mijnheer Inder Tooren (in den vervolge aangeduid als M.I.T.). Elk van hen was een etiquet rijk, waarop de potentieele en reëele inhoud van de bergruimte vermeld waren; natuurlijk had men ook een ruimte opengelaten voor eventueele wijzigingen. Elk van de opslagplaatsen stond open, want M.I.T. ging op reis. Midden in de kamer stonden hij en zijn koffer (ook open); hij had een blocnote in de hand. Lustig en langzaam dwaalden zijn blikken en gedachten van la tot kast, overwegend wat hij onderweg en tijdens zijn oponthoud noodig zou hebben, dit in verband met de aard van zijn verblijfplaats, hetgeen hij zich voorstelde te doen, de lengte en duur van de reis, mogelijke veranderingen in het weer, de kans op ontmoetingen met vrienden die hem eventueel naar onvermoede oorden zouden willen meenemen. Voorts diende hij zeer ernstig onder oogen te zien de mogelijkheden van ongelukken met zichzelf of zijn vervoermiddelen, mitsgaders de moeilijkheden die daaruit voort zouden kunnen stroomen. Dit rijpelijk overwogen hebbend, ontwaarde hij dat het bereids hoog tijd was om in te gaan pakken, weshalve hij bij stukje en beetje zijn koffer vol bouwde. Zorgvuldig teekende hij op zijn blocnote omvang, kleur en aantal der ingepakte goederen aan. Helaas nam het pakken tenslotte een einde, wat M.I.T. plotseling deed besluiten, koffer en blocnote evenals alle laden te sluiten en de etiquetten bij te werken. — Hopelijk denkt iemand: „Wat een vervelende geschiedenis” — Op dit punt van zijn voorbereidingen gekomen had M.I.T. niet meer en ook niet minder dan één taak te verrichten: Het afdoen van de binnengekomen correspondentie. Op zijn speciaal verzoek zal ik hier niet verder ingaan; er zijn nu eenmaal in het leven van ieder mensch dingen, die je niet aan honderden kunt openbaren. Thans was M.I.T. dan toch werkelijk klaar. Hij daalde dan ook de trap af, gaf de hospita de benodigde instructies voor den tijd dat hij afwezig zou zijn en besteedde zijn fiets om naar het badhuis te gaan.

(Wordt wellicht vervolgd.)

G. M.

En kroecze waegen 't glêdde skip omaeije

Het is toch typisch, wat een curieuse ontmoetingen een mensch kan hebben! En meestal wanneer je op reis bent, kom je de vreemdste personagiën tegen.

Ditmaal in een Roode Kruis-auto. De week vacantie benutte ik om — natuurlijk — door het land te liften om de aardrijkskunde kennis weer eens wat op te frisschen en ik was dan ook al hitch-hikende terecht gekomen op den Rijksweg tusschen Snits en Joure, zooals U weet in de gemeente Wimbriseradeel. De Roode Kruis-auto gonsde, de wielen zoemden en mijn twee reisgenooten neurieden een liedje. En wat voor een liedje! Ik nam hen eens goed op, want het viel me plotseling op, dat er iets vreemds met hen aan de hand was. Ze zongen tegelijkertijd, zeer harmonisch, tweestemmig en uitgesproken rhythmisch. Voorts zongen ze niet van bierbaas, ouë t. of prikkeldraad, maar een leutig verhaal van maanlicht, iemand die dit verslaapt en een ander, die rondloopt omdat hij het meisje van zijn hart niet durft te schrijven.

„Wel”, zei ik, „U is beiden nogal goed gemutst, een goed handeltje gedaan?”

„Nee, nee”, zei de langste van de twee, „nee mijnheer, wij zijn in zoo'n goed humeur, omdat we eindelijk in een landstreek zijn, waar men het lied tenminste nog in eere houdt.”

„U spreekt zoo cynisch”, antwoordde ik, „het lijkt wel of U daarmee wilt zeggen, dat U net van een streek komt, waar U . . . eh . . . teleurgesteld is op dit punt.”

Beiden knikten nu mistroostig: „Wij hebben zelfs moeten vluchten voor de woedende volksopinie toen we poogden een vernieuwing te brengen in de dans en . . .” „En in de zang en muziek”, voegde de ander er aan toe.

„Maar kent U het lied, dat men hier zingt: Forjit my net as bolle wyntsjes waeje?”

Beiden zongen ze dit en ik moet zeggen: het klonk geweldig aardig; beslist wat voor de Bourdon, dacht ik, om eens te vertellen aan B.S., die immers q.q. iets te doen heeft in het choir.

Helaas stopte toen de Roode Kruis-auto en ik kon nog net aan mijn twee medereizigers vragen, hoe ze heetten. Dat moeten ze toen — echt Friesch! — natuurlijk aangegrepen hebben om mij te ver. . . ., voor den gek te houden, want ik verstond iets van ‚Jasper’ en ‚Aquarel’ en dat is maar gekheid vanzelf!

H. S.

Tijd.

Voorwaar een goed idee van den Senaat om de Redactie in de gelegenheid te stellen een week lang vrijaf te nemen. Want deze week zal het niet noodig zijn tegen den tijd in te worstelen. Ik zal mij eens heerlijk met den stroom mee laten drijven.

Zoo is het dan gebeurd, dat de tijd mij van de eene gebeurtenis in de andere bracht. Zoo kwam het ook, dat ik op een zeker moment bladerde in een door de tand des tijds vergeeld dossier brieven, gericht aan zekere mejuffrouw Aagtje Laken. De meeste van deze brieven vond ik alleen maar lezenswaard door de bloemrijke taal, die toentertijd (eind 18e eeuw) gebruikelijk was. Eén echter trof mij bijzonder door zijn stijl en inhoud.

Deze brief luidde:

Aan Mejuffrouw Aagtje Laken.

Geliefde Vriendin!

Indien ik het orlogie der vriendschap niet van tyd tot tyd opwond, ik vreeze deszelve zou geheel afloopen. En myne gedagten rappelleerende, vervult myn hart zich met een mistroostige chagrinantie, wyl ik de occasie zoo lange miste het verwerk wederom te erecteeren. Ware het niet dat ik zeer ongesteld ben geweest aan roozige kiespyn, ik hadde niet meer de couragie om myzelve te justifieeren door excusementen.

Weer gebetert zynde, kan ik niet op my verkrygen myne innerlyke affectie jegens U nog langer te secreteeren.

Is het wonder, dat ik thans gaarne communiceer U te electeeren aan myne zyde op het fête van het Tooneel.

Het zoude my dan ook eene sensible voldoening geeven als U myne electie niet in den barre wind rakettede.

Dit bycontinuatie in Uw gedagten aanbeveelende is het aan het einde dezes brief gekoomen zynde geen compliment maar eene axioma dat ik ben Uw waar Vriend en Dienaar,

T.T.

Pieter Gr.

Delft, 12 Jan. 1779.

Woensdagavond 8 uren.

v.L.

Schets n° I.

Een middelmatig man, K. O. Pietekort.

Op zijn reis schijnt de Heer A.H.B. bij Zwetheul, waar hij de Redactie voor eenige oogenblikken moest verlaten, kennisgemaakt te hebben met een vreemdeling die hem dermate inspireerde dat de onvoltallige Redactie hem eerst op haar terugtocht weder aantrof. De Heer A.H.B. was geheel geabsorbeerd zoodat wij U verwijzen naar het:

Tooneelnummer

Wegens de opzienbarende overeenkomst met het weer tijdens de redactioneele vacantie, acht de redactie het dienstig tot publicatie van onderstaand Weerbericht over te gaan.

Het begon zoo mooi. Een heerlijk winterzonnetje schitterde vanaf een wolkenloozen hemel. Mijn verwachtingen waren hoog gespannen.

Helaas, toen ik weer keek, bedekte reeds een grauwe massa het stralende hemelgewelf en spoedig daarna vielen reeds de eerste druppels.

Lang duurde deze toestand niet. Even plotseling als ze verdwenen was, verscheen de zon weer. De hemel was blauw; alom die prachtige blauwe tint, die alleen een heldere winterdag kan geven. Toch werd ik nogmaals teleurgesteld. Weer die onafwendbare dreiging, die met tergend langzame beweging nadert, alsof ze zeggen wil: je kunt mij toch niet tegen houden.

Regen... even. Zon, die niet kon. Weer dezelfde wisseling, sneller, steeds sneller en sneller. . . .

Het regent weer. Eentonig vallen de natte druppels op alles beneden. Ik interesseer me opeens voor deze regen.

Zal er een einde aan komen?

Het wordt droog. Het wolkendek blijft gesloten, de dreiging blijft bestaan, de mogelijkheid is niet uitgesloten dat. . . .

Regen? Wolken?

Ik kan het niet meer uithouden. Spring op, ren de trap af, gooi de deur open en stort me naar buiten.

J. A. VELTROP.

Hans zit bij den haard. Eigenlijk heet hij Hans Westra, maar iedereen spreekt alleen over Hans, tenminste als hij niet in de naaste omgeving verkeert. Immers, het staat goed om jijen-jou te doen met iemand die belangrijk is, of liever: geweest is. Want als zoo dikwijls denkt men dat hij die belangrijk was, dat daarom nu ook nog is, en door vertrouwd over hem te spreken krijgt men zelf eveneens een glimpje van den glans die Hans omstraalt. Doch als Hans erbij is, wordt het door allen zorgvuldig vermeden om hem duidelijk met den voor- naam of met zijn achternaam aan te spreken: Het eerste is te riskant (hij zou eens boos kunnen worden) en het tweede vernederend.

Hans zit bij den haard en vermaakt zich met een tiental zeer geachte en heel oude Corpsleden rondom een kruik. Bij ongeregelde tusschenpoozen klinkt een luid gelach op. Dan kijken velen op en denken: „Zij staan ver boven ons. Zij hebben het oude Corps nog gekend in al zijn en hun glorie. Wat moet het vroeger genoeglijk zijn geweest. Ja, we zouden er wat voor geven als het nog eens mocht komen staan te gebeuren dat we tot diezelfde bedwelmende en heerlijke hoogte opstegen. Jammer dat ze zich nooit verwaardigen om tot ons een welwillend en niet-hatelijk woord te richten.”

Hans zit bij den haard en bespreekt met zijn vrienden den toestand van het Sjorbs — „want een Corps kan het niet meer worden genoemd. Het is slechts een egale massa van welke bestanddeelen men niet meer weet te zeggen dan dat het geen individuen zijn. Waar zijn de persoonlijkheden gebleven? Wie durft zichzelf te zijn? De massa is er slechts goed voor om in opstand te worden gebracht, waar wij dat dienstig oordeelen en om de grooten te bewierooken met phrasen als: Met hem staat en valt een cultuur. En eigenlijk heeft de massa hierin gelijk. Misschien heeft zij altijd wel gelijk, want zij poneert een meening hoogstens en bloc, en nog eerst dan, als met redelijke zekerheid kan worden aangenomen dat wij,

grooten het met hen eens zullen zijn. Waarom zouden wij ons dan met hen bemoeien? Wij worden er toch niets wijzer van en zij zelf. . . ach, de massa slurpt alles op zonder dat hetgeen erin gestopt wordt, eenig rendement heeft. Neen spaar mij voor dat vulgus profanum. Dan liever het oude, ofschoon sterk gedunde kringetje met de oude herinneringen, spher en genoegens.”

Hans zit bij den haard, en ook hij vegeteert op het Corps.

G.M.

Kennismaking.

Het Delftsche Studentencorps schijnt bijna duizend leden te hebben. Waar zijn ze?

Deze week begon een kennismakingstijd met het opvallende verschijnsel dat op sommige oogenblikken op Phoenix meer kennismakers dan corpsleden waren. Waar blijven al deze Corpsleden? Zijn het alleen de lui, die om een uur of zes even komen eten en dan prompt weer verdwijnen of zijn het de menschen, die 's avonds komen en de kennismakers gelegenheid geven om werkelijk kennis te maken en zich de Corpsgeest eenigszins eigen te maken. Hoe kan een nieuweling kennis maken met een Delftsch Studenten Corps en haar leden, wanneer deze niet verschijnen en obscuur blijven? Hoe kan iemand met de Corpsleden kennismaken wanneer hier en daar een ouderejaars met een heele kudde kennismakers staat (of zit, maar meestal staat) te praten en uit arren moede de groene lintjes dragers zich maar met elkaar vermaken. Wat soms het misnoegen van ouderen opwekt.

Logisch maar kan het anders. Ja.

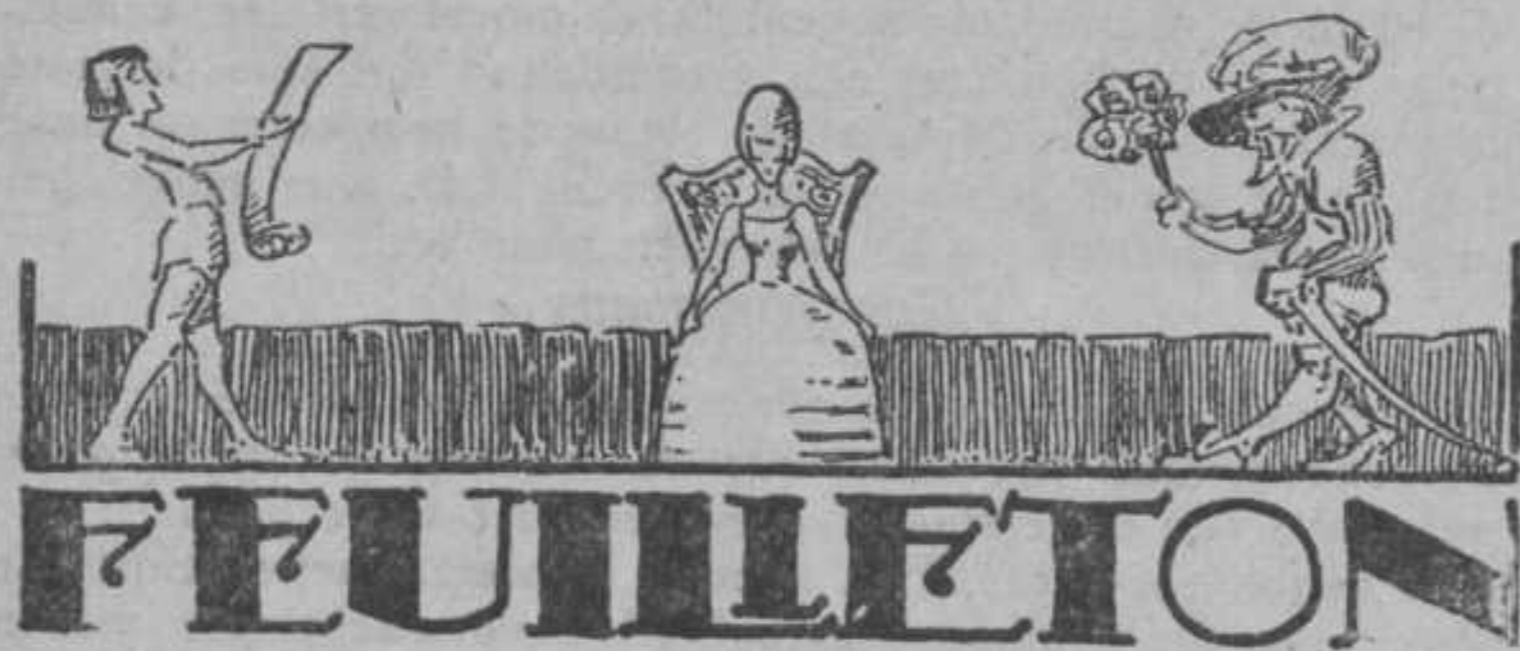
Wanneer de corpsleden meer enthousiasme voor hun Corps toonen, en op Phoenix verschijnen, waar zij dan de gelegenheid hebben met eventueele nieuwe leden kennis te maken en de kennismakers tenminste de gelegenheid geven om met het corps (want dit is het echte corps toch zeker niet) en hare leden kennis te maken, zou deze tijd zeker meer effect hebben. Zoowel voor het Corps als voor de kennismakers.

Kennismakers.

GEVRAAGD:

Wegens de vele op hen drukkende Corpssplichten zoeken eenige nette, beschaafde, rustige Heerenstudenten voor den tijd van 21 Januari tot en met 2 Februari een ORDENTELIJK ONDERDAK (liefst niet in woonkazerne's).

Aanbiedingen aan K. O. Pietekort, tijdelijk Phoenixstraat 30; Jaspers, In der Tooren en Aquarel allen Indepen 3, Delft of onder no. 1 van dit blad.

Helledans.

HOOFDSTUK I.

En een mensch worstelde.

Hoewel iedereen in het stadje Jasper gekend heeft — men zou haast zeggen, dat hij tot de notabelen behoorde — geloof ik toch dat het verkeerd zou zijn om hem niet te beschrijven, te teekenen zooals hij was, opdat er beter begrip ontsta over zijn persoon. Want weinigen hebben begrepen wat zijn bedoelingen waren, heel weinigen maar konden meer in hem zien dan een fantast, een losbol, die er op uit was om studenten van hun toch al zoo karig maandgeld te berooven.

Daar was allereerst al het mysterie over zijn werkkring, dat toch allesbehalve mystisch was, want de goede man bezat tot voor zijn verdwijning een kleine postzegelhandel in den Haag. Had een oude nicht hem niet haar wagentje gelegateerd, zoo was wellicht Jasper nooit tot zijn exuberante uitspatting gekomen, die hem zooveel slechte naam bezorgde, zoodat ouders sedertdien hun studeerende zoons op het hart plachten te drukken, vooral niet mee te doen met kostbare projecten

door burgers ontworpen. Liepen zelfs de lustrumplannen niet gevaar te worden aangezien voor „fantasmen” na het gebeurde? Ellenlange Corpsvergaderingen en de interventiën van velen, voor wie de studie tot het verleden behoorde, reunisten zoogenaamd, wisten het pleit te winnen, maar tevens bleek hoe verderfelijke invloed van Jasper op de jongemenschen was uitgegaan tot hersenschimmige bezigheid, terwijl de studie werd veronachtzaamd.

Zoo meende de leek, maar de ingewijden schudden hun hoofd en waren er van overtuigd, dat er te gauw een lasterwoord wordt gesproken, en een etiket: dwaas! werd geplakt.

Wie bracht Jasper op het idee?? Dat vroegen zich velen af, die niet begrepen wie of de stille, bescheiden figuur naast hem was; onbeduidend mager met een klein sikje stak zijn figuur wel vooral geestelijk af tegen den ronden, jovialen en warmbloedigen postzegelhandelaar.

Het loont de moeite om de eerste ontmoeting tusschen Aquarel en Jasper op te halen, aangezien die warme middag met zijn dreigende onweersluchten veel verandering bracht. Menigmaal wordt deze middag nog opgehaald als geweest te zijn: bijzonder warm en na het onweer bijzonder verfrisschend. Jasper zocht haastig schuil onder de portiek van een café-taria voor de gutsende regen en verheugde zich — hij was een evenwichtig mensch met beschouwende natuur — over de grollige parapluvormige spatjes in de plassen, toen plotseling een krakende voetstap op de ladder tegen de portiek hem deed opzien midden in het guitige gezicht van een huis-schilder.

„Dit is precies mijn weertje”, zeiden ze beiden tegelijkertijd en barstten in een schaterlachen uit. Heusch Jasper was een mensch zonder opgescroefd gevoel voor stand. De schilder streek door zijn kletsnatte sikje „Aquarel is mijn naam”, zei hij.

(wordt vervolgd).

De Stem- en Schouwborgcommissie maakt bekend, dat met ingang van 15 Januari 1946 een verkiezing zal worden gehouden voor de functies van leden van de Commissie van Verificatie en Décharge van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps voor de jaren 1940—1945. Candidaten door den Senaat gesteld: de Heeren

P. HINSE,
H. W. L. HEIJNING,
R. VON NORDHEIM.

Namens de Stem- en Schouwborgcommissie,

N. A. STIGTER, Secretaris.

Leden van het Delftsch Studenten Corps!!

Wist U dat „LAGA“ dit jaar 70 jaar bestaat?
Weet U wat dat beteekent?
Hebt U ook maar een flauw vermoeden hoe een LAGAlustrum gevierd dient te worden?
Steekt U Uw licht daarover maar eens op, en bepaalt U maar vast, wat 't U waard is, dat „LAGA“ en dus Delft hier een feest van maakt dat in geen jaren overtroffen kan worden.
Zeer binnenkort komen wij een beroep op U doen, zorgt dat U weet waarom U geeft!!

Nu eerst wat anders: !

GIJ!!! Artistieke leden van het D.S.C., op U rust de taak een tot apathen toe verleidende reclameplaat te maken voor deze wedstrijden. Laat hij zóó zijn, dat niemand meer thuis blijft, dat Groningen, Amsterdam, Leiden en Utrecht drie dagen lang doode steden zijn. Begint meteen, ideeën komen al tekenend, en zoo veel tijd is er niet meer, want bij de eerstkomende wedstrijden moeten ze klaar zijn voor de verspreiding. De eenige technische aanwijzing die ik U geef is: beperkt U zoo veel mogelijk in het aantal gebruikte kleuren en vermeldt de volgende tekst in Uw ontwerp:

Delftsche Studenten Roei-Vereniging „LAGA“.

opgericht 13 April 1876.

LUSTRUM WEDSTRIJDEN

Op 28, 29 en 30 Juni 1946

AAN DE ZWETH.

Namens het Bestuur v/d D.S.R.V. „Laga“,
J. VAN DER HOEVEN, Commissaris B.

D.S.M.G. Apollo.

Het bestuur brengt onder de aandacht van haar leden, dat zij op Woensdag 6 Februari een onofficieele kamermuziekavond zal organiseren in het Gebouw voor Bouwkunde Oude Delft 39. 's avonds 8 uur.

Van alle muziekmakende leden wordt verwacht, dat zij iets ten gehore zullen brengen. Zij dienen daartoe in te tekenen op de lijst in het portaal van de Societeit Phoenix.
Er wordt nogmaals op gewezen dat de vleugel van het gezelschap steeds ter beschikking staat van hen die ensemble muziek willen instudeeren. Hiertoe richte men zich tot den bibliothecaris.

Namens het Bestuur,
de Vice-Secretaris,
H. SALM.

D.S.S.G. & A.V. „Odin“.

Het Bestuur van de D.S.S.G. & A.V. „Odin“ wijst er nogmaals nadrukkelijk op dat het boksen onder leiding van den Heer Zuidervart op Woensdag van 8—10 uur in de U.L.O.-school aan den Rotterdamscheweg reeds eenigen tijd geleden is aangevangen. Voor nadere inlichtingen kan men zich wenden tot den Commissaris B, den Heer van Helsdingen (adres: C. Fockstraat 29, telefoon 2765).

In verband met de lessen kunnen na Woensdag 30 Januari geen nieuwe leden meer aangenomen worden.

Namens het Bestuur:

J. M. HEYNING, Secretaris.

D.S.L.T.C.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Lawn Tennis Club stelt candidaat voor een functie in het Bestuur den Heer

C. C. LOSECAAT VERMEER.

Namens het Bestuur van de D.S.L.T.C.:

R. F. STORM, Thesaurier.

D.S.T.G.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap maakt bekend, dat het zich op 12 Januari j.l. als volgt heeft samengesteld:

C. OORTHUIJS,	President.
H. M. VAN DANTZIG,	Secretaris.
A. E. VAN MOURIK,	Thesaurier.
A. H. BLOM,	Vice-President.
M. H. LUBBERS,	Commissaris B.

Namens het Bestuur:

H. M. VAN DANTZIG, Secretaris.

DE HEEREN

Jaspers

Aquarel

K. O. Pieterkork

verheugen zich nu reeds op 1 Februari.

Delftsche Studenten Aeroclub.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Aeroclub maakt bekend, dat op uitdrukkelijk verzoek van de zijde van de Presidentenvergadering en S.S.R. nog een Algemeene Ledenvergadering gehouden zal worden over de toekomstige status van de D.S.A. Hoewel het voorstel van het Bestuur om de D.S.A. weer Corpsvereniging te maken met de vereischte meerderheid van stemmen werd aangenomen, meent het Bestuur aan eenige leden alsnog gelegenheid te moeten geven hun standpunt in deze belangrijke kwestie nader toe te lichten. Het bestuur hoopt, dat de besluiten, die op deze vergadering genomen zullen worden, door alle leden aanvaard worden en rekt daartoe op aller opkomst. Deze Algemeene Ledenvergadering zal plaats vinden op Maandag 28 Januari 1946, des avonds om acht uur in W., S. en V., zaal 106. Convocaten worden niet rondgestuurd.

Namens het Bestuur,

C. L. MODDERMAN, Secretaris.

„ACADEMIA”

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek-Wetenschap-Kunst
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.
Uit voorraad leverbaar :

- 1018 J. Feith, Wilhelmina Regina.
Nederland gedurende veertig jaren, samengesteld
uit de 40 meest belangrijke onderwerpen met
talrijke illustraties in prachtband f 2.50
- 1019 M. J. Molanus-Stamperus, Een schip komt geladen
Roman uit het Zweedsch, 3 deelen f 13.50
- 1020 L. Bruggeman, Indisch Tuinboek met reproducties
naar aquarellen van Ojong Soerjedi f 12.50

Let op volgende aankondigingen
op deze zelfde plaats.

BESTELBIJLET aan Academia Boekhandel

Ondergeteekende

adres te

verzoekt toezending van de volgende nummers

Datum : 19.....

Handtekening :

J.M.A. de Groot

Dames- en Heerenkapper

Speciaal adres voor
eerste kwaliteit toiletartikelen,
parfumerieën, byouterieën

Willem de Zwijgerstr. 1
hoek Julianalaan
Telefoon 1810 - Delft

Ter perse:

Prikkeldraad

Prijs f 9.00

NEDERLANDSCHE
KRIJGSGEVANGENEN SPREKEN

Bestelt reeds nu bij den boekhandel.

DELFTSCHE UITGEVERSMMAATSCHAPPIJ - DELFT - OUDE DELFT 101

Wilt U een goed verzorgd

Proefschrift?

Laat het dan verzorgen door
den ervaren en bekwamen Vakman
en ga naar

Drukkerij

WALTMAN

(A. J. MULDER)

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M.
Verhagen n.i
Botaniestraat 30, Delft
Repeteert en tenteert
NATUURKUNDE

Ir O. L. Donker
v. Leeuwenhoeksingel 40,
Delft.
Wiskunde, Natuurkunde,
Mechanica, Electro-
techniek B.C.

H.H. Studenten!

Een Prima adres voor Uw

Schoenreparatie

is beslist

Chr. Kuyten

Choorstraat 33

Onthoudt drie punten

Net - Spoedig - Prima

Joh. Gerbrands

OUDE DELFT 180 A
TELEFOON 624
DELFT

*

SPECIAAL HEERENKAPPER

Het adres
voor Uw kleding is

Heerenkledingmagazijn

A. KREYMBORG & Co.

Atelier voor heerenkleding naar maat onder
leiding van 1e klas gediplomeerd coupeur.

Kreymborg kleding
Waarborg kleding

Markt 14-16-18
Delft.

Veritas

Onafhankelijk Dagblad voor Delft en Omstreken.

Studenten-abonnement f 2.50

per kwartaal.

Administratie „VERITAS”, Koornmarkt 62.

N.V. B. VETH & Co.

Dirklangestraat 68-70

Telefoon 42

Levering van

prima kwaliteit
MELK en BOTER,
voorzien van het Rijksbotermerk

Boekhandel

WALTMAN

BINNENWATERSLOOT 33-35 DELFT

Verschenen

DE JAPPENSPIEGEL

Een bundel origineele caricaturen
in kleurendruk van E. Brumsteede

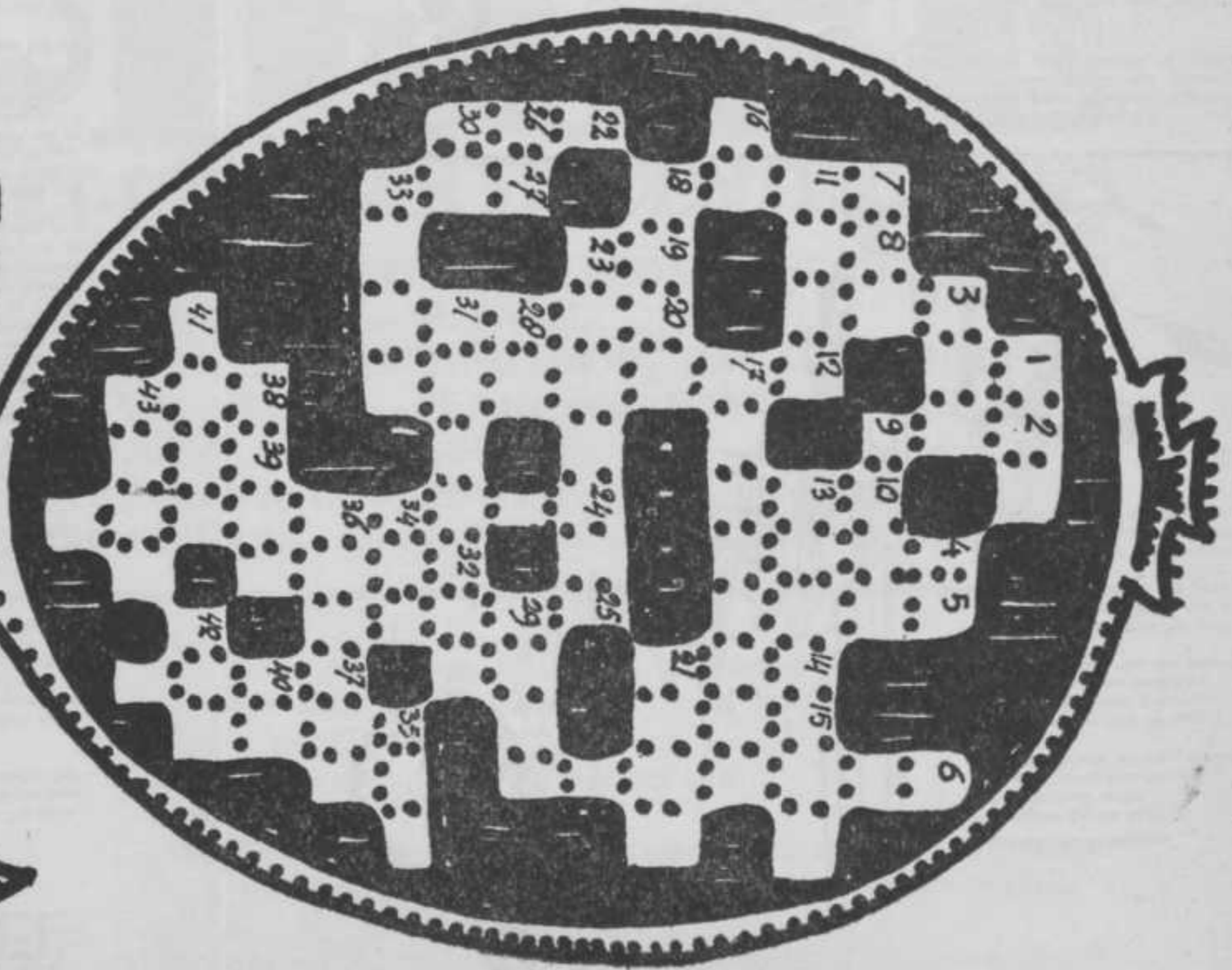
f. 1.75.-.

HORIZONTALAAL.

1. Plezier (letterkeer).
3. gedicht.
4. BA
7. Grieksche voorvoegsel.
9. ondervereeniging.
11. heuvel.
13. Officieel Orgaan.
16. nachtelijk gebruiksvoorwerp.
17. hokje (K = H).
18. Engelsch heer (D = O)
21. Islamitisch verlei-der.
23. apparaat (letterkeer).
26. en (lat.).
29. privaat (letterkeer).
30. tiel (achtervoegsel).
31. behulpzaam zijn (stam).
32. zij (eng.).
33. stom dier (L = X).
34. eerste maagd.
35. bevoorrecht jaargetijde (te vervalt).
36. oprecht.
38. Kenten (K = B).
40. muziknoot.
41. vaartuig v.v.
42. hoofddekseel.
43. roeivereniging v.v.

VERTIKAAL.

1. beschermingsdienst.
2. jongensnaam.
3. deel van het gelaat.
5. land (letterkeer).
6. muziknoot, rivier, fabriek.
7. eiland in Zuidzee.
8. medeklinker (klank).
10. motorvereniging.
12. eethuis a. d. Phoenixstraat.
14. soort teekening.
15. ?
20. kleur (bijv. naamw.).
22. jongensnaam.
24. feest (OO = O).
25. visch.
27. boot op Laga.
32. voornaam van bekend Zweedsch collaborateur.
35. rand.
37. grondsoort.
38. disputatiezelschap.
39. gelaatsdeel.

heeft aan Jopie: Ook Jopie ken ik drommels goed en ik weet nu dat Kees gek is. Vrijen is op zichzelf al niets voor Kees en dan... met Jopie!

Ik begin me te haasten, want ik wil Kees voor het begin van de voorstelling wel eens even spreken. Het afhalen van mijn melje onttaardt in een slappe formaliteit en ik weet me niet op te schroeven tot de vrolijke spanning die aan een dergelijke gebeurtenis vooraf behoort te gaan.

Maar weer wendt de achterkant van mijn oog mijn geest toe en deze springt nu direct op en blikt bezorgd in de menschenwereld. Hierna begint hij te jiberen en zijn stampende voetstappen doen mij pijn. Ditmaal staat er alleen „Sla dood!“ Maar ik begrijp het: Kees, die arme Kees, Kees die gek is geworden en met Jopie uit vrijen is gegaan, is onderweg nog gekker geworden en uit zijn waanzinnig brein heeft zich die ene gedachte losgemaakt: „Sla dood!“ Hij moet ook wel de stumperd, belaagd door menschen, die hem op willen sluiten of erger.

Intusschen heeft mijn melje begrepen, dat ik haar gezelschap niet waard ben en een enkel tastend zinnetje overtuigt mij van haar wrevel. Doch ten vierde male trekt de achterkant van mijn oog mijn geest naderbij en laat hem het raumpje van het politiebureau zien: „De commissaris van politie in het district Delft en omstreken verzoekt opsporing... Jammerend springt mijn geest terug in het helle duister en weigert verder te lezen. Al de lieve, speelsche gedachten van daarstraks zitten angstig in een hoekje samengecrukt. Handen wringend en haar uitrokkend draaft hij nu heen en weer.

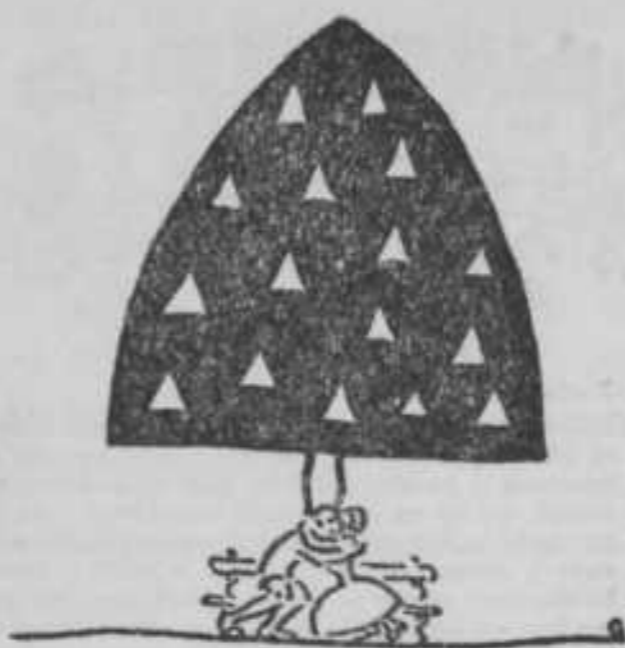
Ik zelf loop onderwijl, getroffen door Kees' lot, voort met groote passen tot vlak bij het voorplein van de Doelen. Daar staat een jongetje op den muur te schrijven met een krijtje. „Wie“ staat er al.

Hij kijkt even om en lacht gemeen. Mijn geest is uit zich zelf naar mijn voorhoofd toegelopen en staart strak naar het jongetje en den muur. Daar schrijft het jongetje door en er staat:

„Wie dit leest is gek!“

Met een gil grijp ik mijn melje bij de hand en storm de trappen van de Doelen op.

H. C. G. LANGEMEIJER.

Afscheid.

Ik voel mij verlaten en weet niet waarom. Ik loop te huiveren langs een gracht, Passeer een figuur, een soldaat op wacht En hoor een klok slaan: zes maal kool!

Alles is donker en doodsich en vaal. Slechts hier en daar een lantarenpaal, Die met zijn licht mijn eenzaamheid Accentueert en breed begeleidt.

Het water is kalm en glinstert vaag; Het geeft geen antwoord op mijn vraag; Waarom toch moet ik sceptisch zijn En serene vreugde herleiden op schijn?

C'est bien triste, ma chérie, de l'avoir dit bonjour Tandis que je ne sais pas du tout si je t'aime Partir, c'est mourir sans espoir de l'amour.

G. M.

FEUILLETON

Helledans.

Hfdsk. II. Motieven waaien om een daad.

Inhoud van het voorafgaande
(Het antiquiseerende verhaal speelt in een klein stadje, waar een zekere J., die evenwel sedertdien is weerdwen, de uitspatting van zijn leven tegemoet smelt. Hij wordt als een wrakhoofd tegen een zekeren Aquarel opgesmaakt.)

Uit de vele eindeloos lange gesprekken tusschen Jasper en Aquarel zijn er niet vele tot ons gekomen, maar die enkelen zijn wel zoo typerend, dat wij ons niet bedachten een kleine greep en bloemlezing eruit te publiceren. Daar is bijvoorbeeld het fijnegevoelige:

A: „De wereld te bekijken vanaf een ladder is een bijzondere kijk op de zaak.“

J: „Ja, wil je nog wat hebben? Een omelette siberienne?“ (ter verduidelijking: de meeste gesprekken werden in het cafetaria gevoerd, waar men J. en A. al spoedig aan de stamtafel begroette).

Of één van hun volgende colloquia:

A: „Ik ben maar een gewoon man, een schilder, zoals U sea — nu wat is U — een koekebakker of een hoefsmid?“

(Dit was één van de weinige keeren dat er ruzie ontstond. Omstanders zeggen dat Aquarel tot klodders werd geslagen.

maar dat het niet zoo was, blijkt wel uit het vervolg van het gesprek).

A: „Beste Jasper, ik meen het niet zoo rood, heusch ik...“

J: „Je bent plat“ (figuurlijk bedoeld!)

A: „Laat ik je zeggen, dat ik nog geparenteerd ben aan de adel.“

J: „Cubistische reliebel.“

A: „Ik ben eigenlijk A. Quarel van Uffer. Een balk in het wapen...“

J zwijgt.

A: „Jasper.“

„Luister nu eens naar waar ik al zoo lang over picker. Als ik op mijn laddersta en door de ruiten zie, en als ik dan de menschen bekijk, valt het mij op, hoe elke stijl eruit is: maar wat loopt men leelijk en plomp erbij, als een kikker in een ballet. Heb je de menschen wel ertis zien dansen? Waar is de schoonheid vraag ik me af, geloof me, ik weet er veel van. Mieng ik niet vele kleuren tot een schoon geheel? Weet ik niet van allerlei kleuren rood, van vermiljoen, Engelsch rood, doodekrop en Florentijnische lak? Ken ik niet het flonkzen van cobaltgroen, van Spaansch, Friesch, en Bremergroen tegenover het schrilte Zweedsche? Ik, die getruhd heb, wanneer ik heliogeenblauw mocht penseelen langs het gladdie tonnenzwart? (Hij stopte, even, voelde aan zijn blauw oog en nam een hap van zijn croquette).

En als de menschen dan de boenen van de vloer nemen en ze dansen een rondje Wat een gezicht!

Ik dacht er net over, dat daar eens wat aan moet veranderen door wien dan ook en hoe dan ook en wanneer dan ook. De menschen snakken ernaar en hij, die aandurfte er wat aan te wijzigen doet er een goed werk aan!“

J: „Ja Aquarel, jij kunt het beter weten dan ik, hoewel ik natuurlijk ook mijn oogen open heb. Maar mogen wij ons een oordeel aanmatiging? Wij kennen het schoone in het stille, het bewegingloze, maar ik zou niet durven oordeelen over iets dat beweegt. Is het mooi? Is het leelijk? Dat is iets anders dan je signaalrood of je banaanleek.“

Ach wat jammer, dat we niet meer weten van dit gesprek dat zulke kostelijke parels bevat en zoo begriepelijk zou hebben doen worden, wat nu voor ons een gesloten boek blijft:

het motief van hun daad.

(Wordt vervolgd)

SPEGEL
HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

ROEK, GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT, REDACTEUREN: A. H. BLOM, L. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.
HALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT...
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/2 PAGINA).
TRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
1 FEBRUARI 1946 — 12 BLZ. No. 10

Tooneelnummer.

Balans.

We sluiten een periode af en een nieuwe is aangebroken. De Corpastudent is dood en datgene wat er voor in de plaats is gekomen, willen wij, om der goede vrede wille, niet bij name noemen. Met het heengaan van den Student betreuren wij eveneens het heengaan van een aantal goede vrienden van ons Officieel Orgaan „De Spiegel“. Gustaaf en Christoffel zijn niet meer. t Mannetje Tintelant en zijn wijfje zijn naar hun eigen land terug gekeerd en het Almaneek Nak wordt tot op heden vermist. Een literaire periode is hierdoor afgesloten. De ouders onder U weten wat een inspirerende invloed van deze kleine creaturen uitgegaan is. Men leze er slechts de vroegere jaargangen van de Spiegel op na.

Nu zijn ze er niet meer en de Spiegel-redactie zal andere wuigen moeten inslaan. Een kort herdenkingswoord is echter wel op zijn plaats. Wij vonden ons bereid een laatste woord aan zijn vrienden te wijden.

Christoffel is niet meer.

Allen die het kleine stotterende kereltje in zijn goeden tijd gekend hebben weten wat we kwijt zijn. Wij weten het, wij kunnen niet allen onfeilbaar zijn, doch Christoffel was het heelen al niet. Hoeveel maal kwam hij niet met leegge emmerfex thuis daar hij opweg de kostbare brei verbrant had! Maar als hij wat metbracht en het stotterend aan kwam bieden, was het ook prima-prima.

Christoffel is gevallen.

Niet in den strijd, niet in het verzet, hij is gewoon gevallen. Het is hard dit te moeten zeggen nu de geruchten de ronde doen als zou hij het geweest zijn die wegens een poging om de Boterbrug op te blazen, op de Paardenmarkt gefuileerd is. Wel is het waar dat daar de onbeheerde emmerfex gevonden zijn, doch die had hij daar nergerezet, omdat hij een plaasje moest doen. Bij het zoeken naar een urinoir is hij in de gracht gevallen en verdronken.

Het is simpel, haast wrang, om nu enkele regels te moeten schrijven over Christoffel. Hij was niet geestig, noch altijd oppermid of zoo iets. Als we met alle geweld iets goeds van hem willen zeggen, dan is het dat: hij zijn mond bleef als je tegen hem zei: „Hou nu eindelijk je bek eens want ik

844A

